

Arrest

nr. 288 980 van 16 mei 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 11 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SOMERS, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 29 augustus 2018 een Schengenvizum toegekend door de Tsjechische autoriteiten, voor een gepland toeristisch verblijf van 12 dagen in Tsjechië.

1.2. Op 5 augustus 2020 bevalt verzoekster in Antwerpen van een dochter.

1.3. Op 13 augustus 2020 doet de heer B. aangifte van erkenning van het kind van verzoekster. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Antwerpen weigert op 7 oktober 2020 de erkenning van dit kind, omdat deze enkel is gericht op het verkrijgen van een verblijfsvergunning.

1.4. Op 6 april 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 2 september 2021 met nr. 260 039 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen dit bevel ingestelde beroep.

1.5. Op 23 juli 2021 erkent de heer A. het kind van verzoekster.

1.6. Bij schrijven van 29 oktober 2021 dient verzoekster namens haarzelf en haar dochter een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 6 december 2022 dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.10.2021 werd ingediend door :

*[A.,R.K.] [R.R. ...]
Geboren te [...] op [...]
Wettelijk vertegenwoordiger van:
[A.A.,E.] [R.R. ...]
Geboren op 05.08.2020
Nationaliteit: Ghana
Adres: [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 22.08.2018 een visumaanvraag indient bij de Tsjechische vertegenwoordiging te Accra. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 04.09.2019 tot 30.09.2018. Betrokkene heeft er voor gekozen om de termijn van haar visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaal verblijf. Op 27.08.2020 wordt er een meldingsfiche opgesteld inzake de voorgenomen erkenning van haar dochter door dhr. B.F.. Op 17.12.2020 wordt deze erkenning geweigerd. Op 23.07.2021 wordt dan een akte van erkenning van haar dochter opgesteld, na een positieve DNA-test, door dhr. A.E..

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van haar dochter omdat de vader van haar kind over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt en zij hechte banden zouden onderhouden. Een terugkeer zou een ernstige verstoring van het hechtingsproces betekenen. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: vijf foto's van haar dochter met haar vader (waarbij twee duidelijk op hetzelfde ogenblik genomen werden), één verklaring van een collega van de vader van haar dochter, één verklaring van een vriendin van dhr. A.E. , één bewijs van geldoverschrijving dd. 27.10.2021, een attest van tewerkstelling van mijnheer, klevertjes van de mutualiteit voor [E.] en een korte verklaring van de echtgenote van mijnheer. Betrokkene beroept zich in dit kader op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 7, artikel 8, artikel 9 en artikel 18.

Allereerst dienen we op te merken dat haar dochter niet over enig verblijfsrecht beschikt. Dit omdat zij pas erkend werd bijna een jaar na haar geboorte. Haar vader ondernam tot op heden geen enkele poging om verblijfsrecht te bekomen voor zijn dochter en dit via de geijkte procedure.

Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen

die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Huidige beslissing betekent een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke terugkeer betekent dan ook geen schending van artikel 7 (het recht om te weten wie zijn ouders zijn), artikel 8 (het recht op identiteit), artikel 9 (scheiding kind en ouders) en artikel 18 (de verantwoordelijkheden van de ouders). De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van betrokkene en haar vader niet in die mate dat er sprake zou zijn van een ernstig of onherstelbaar nadeel. Volledigheidshalve dienen we op te merken dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat er sprake is van dermate hechte banden tussen vader en dochter dat een tijdelijke scheiding een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Zo merken we op dat hij het eerste levensjaar van zijn dochter niet betrokkene was aangezien mevrouw vermoedde dat iemand anders de vader van haar dochter was. Hoewel er wel enkele foto's voorgelegd worden ter staving van zijn banden in deze periode. Echter, betrokkene legt in totaal foto's voor van vier verschillende tijdstippen terwijl haar dochter momenteel twee jaar oud is. Dit kan niet anders omschreven worden dan zeer weinig. Feit blijft dat het kind pas erkend werd op 23.07.2021 en dat er voordien een erkenningsprocedure door iemand anders lopende was. Ter staving van zijn financiële ondersteuning van zijn dochter legt betrokkene slechts één bewijs van overschrijving voor, dit is ruim onvoldoende om te spreken van een effectieve bijdrage aan de financiële kosten voor het onderhoud van zijn dochter, zeker indien je rekening houdt met het feit dat de moeder niet over verblijfsrecht beschikt en dus niet in staat is om een inkomen uit arbeid te bekomen. Ook ter staving van zijn hechte banden beperkt betrokkene zich tot het voorleggen van drie korte getuigenverklaringen. Het gaat hier echter om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en die niet gepaard gaan met objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen.

Betrokkene maakt dus niet aannemelijk dat het hoger belang van haar dochter geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Ghana. Haar dochter is pas twee jaar oud en dus niet leerplichtig. Zij wordt niet gescheiden van haar primaire zorgfiguur, haar moeder. We benadrukken nogmaals dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Huidige beslissing houdt dan ook geen definitieve scheiding in. Betrokkene kan gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met de vader van haar dochter in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op het legaal verblijf van de vader van haar kind en de hechte banden die hij zou onderhouden met haar dochter. Echter, we merken op dat mijnheer zijn dochter pas bijna een jaar na haar geboorte heeft erkend (omdat er twijfel was over de vaderlijke afstamming van het kind) en dat het kind dan ook niet over enig verblijfsrecht beschikt. Betrokkenen wonen niet samen met de vader van het kind, noch hebben zij ooit met hem samengewoond. De verplichting om de aanvraag in

te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een ernstig of onherstelbaar nadeel. Volledigheidshalve dienen we op te merken dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat er sprake is van dermate hechte banden tussen vader en dochter dat een tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen. Zo merken we op dat hij het eerste levensjaar van zijn dochter niet betrokken was aangezien mevrouw vermoedde dat iemand anders de vader van haar dochter was. Hoewel er wel enkele foto's voorgelegd worden ter staving van zijn banden in deze periode. Echter, betrokkene legt in totaal foto's voor van vier verschillende tijdstippen terwijl haar dochter momenteel twee jaar oud is. Dit kan niet anders omschreven worden dan zeer weinig. Feit blijft dat het kind pas erkend werd op 23.07.2021 en dat er voordien een erkenningsprocedure door iemand anders lopende was. Ter staving van zijn financiële ondersteuning van zijn dochter legt betrokkene slechts één bewijs van overschrijving voor, dit is ruim onvoldoende om te spreken van een effectieve bijdrage aan de financiële kosten van zijn dochter. Ook ter staving van zijn hechte banden beperkt betrokkene zich tot het voorleggen van drie korte getuigenverklaringen. Het gaat hier echter om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en die niet gepaard gaan met objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden twee getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij en haar dochter bij een terugkeer naar Ghana in armoede terecht zouden komen omdat zij daar niet over een netwerk zou beschikken dat haar kan opvangen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Ghana en haar verblijf in België, zijn/haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Verder wijzen we er op dat haar in 2018 een visum type C afgeleverd werd, dit wijst op een stabiele situatie in het land van herkomst aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden zijn aan strenge voorwaarden. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als

doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in armoede terecht zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene over een blanco strafblad zou beschikken en dus geen gevaar zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al drie jaar lid zou zijn van een kerkgemeenschap, dat zij hier een veilig onderkomen zou hebben, dat zij hier over een opvangnetwerk zou beschikken en dat zij twee getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 7, 8, 9 en 18 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen in New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN-Kinderrechten-verdrag), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij onderbouwt haar middel als volgt:

"Eerste onderdeel,

Door verzoeksters werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op hun situatie en het bepaalde in art. 9bis Verblifswet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Verblifswet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven." Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Verblifswet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Verblifswet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van haar verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Verblifswet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze ,

buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeksters zijn het oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Verblijfswet.

Door verwerende partij wordt in de bestreden beslissing gewezen op de aangehaalde elementen door verzoekster, met name het hoger belang van de dochter en het niet aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het kind schaadt. Er zou evenmin zijn aangetoond dat er sprake is van hechte banden tussen de dochter en vader, waardoor er geen schending aannemelijk gemaakt kan worden van artikel 8 EVRM.

De gemachtigde schendt het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Verblijfswet.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeksters zijn van mening dat deze omstandigheden wel degelijk aanwezig zijn. Er wordt verwezen naar artikel 8 EVRM en het Internationaal Kinderrechtenverdrag.

Verzoekster is reeds 4,5 jaar in België en heeft hier uiteraard een gezins- en privéleven opgebouwd. Haar dochter werd hier 2,5 jaar geleden geboren, en heeft nooit een ander land gekend. Een terugkeer naar Ghana zou voor de minderjarige dochter een zeer verstorend effect hebben.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake is van dermate hechte banden tussen de dochter en haar vader, dewelke hier over een verblijfsrecht beschikt. Verwerende partij meent dat de overgemaakte stukken te weinig zijn, aangezien het slechts enkele foto's, enkele verklaringen, en slechts één geldoverschrijving zou zijn.

Verzoeksters verwijzen naar het moment van de aanvraag d.d. 29.10.21. Op dat ogenblik, 14 maanden geleden, werden inderdaad 'slechts' deze stukken overgemaakt. Dit komt voornamelijk omdat de erkenning van de dochter pas plaatsvond d.d. 23.07.21. Het eerste levensjaar van [E.] was er dus nauwelijks tot geen contact met haar vader.

Het is op het moment dat de vader te weten kwam dat hij een dochter had, en de biologische band vaststond dat hij zich voor % 100 inzette voor zijn dochter. Het is voor hem absoluut onmogelijk om zijn dochter, van wie hij zielsveel houdt, ook maar enkele maanden te moeten missen, indien deze zou moeten 'terugkeren' naar Ghana.

Het afgelopen jaar, sinds de indiening van de aanvraag, werd de band tussen vader en dochter intensief opgebouwd en onderhouden. Dit kan aangetoond worden door talloze foto's (stuk 4).

Het staat onomwonden vast dat er een affectieve relatie is tussen vader en dochter. Er is tevens een financiële afhankelijkheid. Immers, verzoeksters kunnen/mogen niet werken, en zijn dus afhankelijk van de financiële steun van de heer [A.].

Een (tijdelijke) scheiding zou een enorme impact hebben op de ontwikkeling van het minderjarige kind, gelet op de emotionele en affectieve betrokkenheid van de vader bij de opvoeding van zijn dochter.

Overeenkomstig de rechtspraak i.v.m. art. 8 EVRM (zie o.a. EHRM 3 oktober 2014 Jeunesse t. Nederland), dient bij deze belangenafweging rekening te worden met het belang van het kind.

In het belang van het kind, wordt zij opgevoed door haar beide ouders. Dit wordt bevestigd door art. 9 en 18 IVRK [...]:

Art. 9 IVRK:

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

Art. 18 IVRK:

De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.

Het gaat niet op te stellen dat er gebruik gemaakt kan worden van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden, in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.

Verzoeksters wensen te verwijzen naar arresten van Uw Raad (RVV 7 oktober 2021, nr. 261 780, RVV 29 mei 2020, nr. 236 222). Hieruit blijkt dat communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende is om het gezinsleven te onderhouden.

[E.] heeft een beschermenswaardige gezinsband met haar vader. Er vindt geen zorgvuldige belangenafweging plaats, aangezien niet alle relevante feiten en omstandigheden in overweging worden genomen. Slechts op een stereotype manier wordt gesteld dat via moderne communicatie een gezinsleven mogelijk is.

Rechtspraak van Uw Raad stelt nochtans dat dergelijke online communicatie met kleine kinderen totaal onvoldoende is aangezien ze nood hebben aan meer contact dan enkel via online communicatie.

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met de objectieve elementen, waarbij de situatie van een minderjarig kind in haar geheel wijst op een zekere kwetsbaarheid en afhankelijkheid, dewelke relevant is in het licht van de buitengewone omstandigheden. Zodoende werd het onderzoek niet met de nodige zorgvuldigheid gevoerd.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de vader tot op heden geen enkele poging ondernam om verblijfsrecht te bekomen voor zijn dochter, via de geijkte procedure.

Er bestaat hier echter een goede reden voor. Immers, indien er een procedure gezinshereniging krachtens artikel 12bis §4 Verblijfswet zou zijn opgestart, moest eveneens bewezen worden dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn. Het was financieel en logistiek dus niet interessant om deze procedure te initiëren.

Het is wel de bedoeling een procedure krachtens artikel 40ter Verblijfswet op te starten, tussen [E.] en haar vader. Immers, reeds d.d. 02.06.21 legde laatstgenoemde een nationaliteitsverklaring af, dewelke in eerste instantie werd afgewezen. Ook zijn beroep bij de Familierechtbank werd afgewezen. Desalniettemin werd uiteindelijk door het Hof van Beroep geoordeeld dat het beroep gegrond was (stuk 5).

Wanneer de vader van [E.] als Belg staat ingeschreven in de registers zal er dan ook onmiddellijk een aan vraag gezinshereniging krachtens artikel 40ter Verblijfswet ingediend worden.

Een terugkeer naar Ghana is derhalve buitengewoon moeilijk.

Met de gehanteerde motivering schendt de gemachtigde, gelet op de objectieve gegevens, het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Verblijfswet, alsook artikel 8 EVRM en het Kinderrechtenverdrag, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Tweede onderdeel,

De gemachtigde stelt vervolgens in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat verzoeksters in Ghana niets of niemand meer hebben.

Het is onzorgvuldig, dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat verzoekster er lang heeft verbleven en aldus wel een netwerk zal hebben.

Verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat [E.] nooit in Ghana heeft verbleven, en dat verzoekster er niets of niemand meer heeft, met wie zij contact heeft.

Het getuigt niet van een zorgvuldig en redelijk oordeel dat de gemachtigde geen onderscheid maakt tussen de recente situatie (het verblijf in België, en de geboorte hier van het kind) en de situatie die zich voordeed in het verleden (het verblijf in Ghana). De loutere vergelijking in aantal - van het aantal jaren - voldoet dus niet.

Bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden dient verweerder de actuele situatie van de verzoekende partij te beoordelen, waarbij er sprake is van een langdurig en ononderbroken verblijf van meer dan 4,5 jaar in België en, als gevolg hiervan, een afwezigheid uit Ghana van eenzelfde periode.

Net omwille van de meest recente jaren van verblijf van verzoekster, deze in België, is het thans voor verzoekster zeer moeilijk of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is de binding met België die voorop staat, waardoor er weldegelijk een onderscheid moet worden gemaakt door de gemachtigde tussen de verblijfsperiode in Ghana en België. Verzoekster bracht hiertoe ook verschillende concrete elementen aan.

Bovendien is de beoordeling van verweerder foutief, aangezien het uitgaat van een foutieve omschrijving van het begrip "buitengewone omstandigheden". De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Verblijfswet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is derhalve niet relevant of de verzoekende partij nog vrienden, familie of kennissen zou hebben in Ghana waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Het is daarentegen de vraag of het voor de verzoekende partij zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om bij deze vrienden, familie of kennissen te verblijven om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Verblifswet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij en haar dochter hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toege-licht waarom de aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat de voorziene motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is opdat zij op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen deze beslissing. Uit haar verzoekschrift blijkt ook net dat zij kennis heeft kunnen nemen van de motivering en dat zij hiertegen een inhoudelijke kritiek heeft kunnen ontwikkelen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat in zijn § 1, eerste lid luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient (de gemachtigde van) de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt zelf niet welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Het komt in de eerste plaats aan de verzoekende partij toe in haar aanvraag de elementen te duiden die volgens haar het indienen van de aanvraag bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland bijzonder moeilijk of onmogelijk maken. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Het bestuur dient de ingeroepen buitengewone omstandigheden vervolgens te beoordelen en het beschikt hierbij over een ruime discretionaire bevoegdheid.

2.5. In haar aanvraag beriep verzoekster zich, wat de buitengewone omstandigheden betreft, op een schending van artikel 8 van het EVRM en het VN-Kinderrechtenverdrag indien zij haar aanvraag moet indienen bij de voor haar land van herkomst bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Zij voerde aan dat dit een verstoring zou hebben op haar dochter, en dit zodoende zou ingaan tegen haar belangen. Zij wees op de zeer jonge leeftijd van haar kind, met name op dat ogenblik 1 jaar en 2 maanden, waardoor het hechtingsproces met de ouders volop bezig was. Om de affectieve/financiële betrokkenheid van de vader bij de opvoeding van zijn dochter te staven, voegde zij vijf foto's en drie verklaringen van vrienden of kennissen. Zij voegde ook één storting van 200 euro die de vader deed voor zijn kind. Zij voerde aan dat de vader haar en haar dochter regelmatig bezoekt, dat hij zijn dochter meeneemt tijdens het weekend om bij hem te overnachten en dat hij bv. speeltuinen met haar bezoekt. Zij stelde dat een lange verwijdering van de ouders een negatieve impact zal hebben op de ontwikkeling van haar kind en de eerste twee levensjaren van een kind cruciaal zijn voor diens ontwikkeling. Voor het hechtingsproces van het kind met zijn vader is volgens haar een fysieke nabijheid belangrijk. Zij benadrukte dat het kind het recht heeft haar beide ouders te kennen, door hen te worden verzorgd en contacten met hen te hebben.

2.6. Verweerder oordeelde in de bestreden beslissing dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij en haar dochter hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Hij achtte het niet aangetoond dat het indienen van de aanvraag

via de reguliere procedure een schending uitmaakt van de aangehaalde artikelen van het VN-Kinderrechtenverdrag of van artikel 8 van het EVRM. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder hierbij de voormelde aangevoerde elementen uit de aanvraag in rekening heeft gebracht en heeft beoordeeld. Hieromtrent werd zeer uitvoering gemotiveerd in deze beslissing. Verzoekster geeft op zich ook niet aan dat een door haar ingeroepen buitengewone omstandigheid onterecht niet in rekening is gebracht. De Raad benadrukt dat het verzoekster in de voorliggende situatie toekomt om concrete en pertinente argumenten naar voor te brengen die kunnen aantonen dat verweerder op grond van onjuiste feitelijke vaststellingen, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de wet tot zijn beoordeling is gekomen.

2.7. In eerste instantie gaat verzoekster niet akkoord met de beoordeling in de bestreden beslissing dat haar gezinsleven in België en de belangen van haar kind niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Zij volhardt in haar standpunt dat een terugkeer naar Ghana voor haar minderjarige dochter een zeer verstorend effect zal hebben. In antwoord op de in dit verband voorziene motivering duidt zij waarom zij slechts beperkte stukken voorlegde om de band tussen haar dochter en diens vader aan te tonen. Zij verwijst hiervoor naar het tijdstip van de aanvraag, 29 oktober 2021, en het gegeven dat de erkenning van het kind door de vader pas plaatsvond op 23 juli 2021. Zij erkent dat er tijdens het eerste levensjaar van haar dochter nauwelijks tot geen contact was met de vader. Evenwel betoogt zij dat de vader, van zodra de biologische band vast stond, zich voor 100% heeft ingezet voor zijn kind en hij dit kind niet kan missen gedurende enkele maanden. Zij stelt dat sinds het indienen van de aanvraag de band tussen vader en dochter intensief werd opgebouwd en onderhouden en brengt in dit verband bijkomende foto's naar voor. Het staat volgens haar dus onomstotelijk vast dat er zowel een affectieve relatie als een financiële afhankelijkheid bestaat tussen vader en kind. Zij stelt zelf niet te kunnen werken en dus afhankelijk te zijn van de financiële steun van de vader van haar kind. Omwille van de emotionele en affectieve betrokkenheid van de vader bij de opvoeding van haar dochter heeft een (tijdelijke) scheiding van de vader volgens verzoekster een enorme impact op de ontwikkeling van haar kind. Het gaat volgens haar ook niet op om te stellen dat er gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden, in afwachting van een eventuele terugkeer naar België. In het geval van kleine kinderen is dit volgens haar onvoldoende om het gezinsleven te onderhouden. Er heeft volgens haar dan ook geen zorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden.

2.8. Deze kritiek van verzoekster dient ook te worden beoordeeld in het licht van het recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dat luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin verzoekster en haar dochter vragen om een eerste toelating tot verblijf en er geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in beginsel moet worden ingediend vanuit het buitenland. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, zoals de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- of familieleven of het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van dit verdragsartikel oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

2.9. De Raad benadrukt allereerst dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens zoals deze voorlagen bij het bestuur bij het nemen van deze beslissing. In zoverre verzoekster thans bijkomende stukken voorlegt om de band tussen haar kind en diens vader te staven, kunnen deze niet dienstig worden aangebracht in het kader van huidig beroep. In dit verband wenst de Raad nog te benadrukken dat verzoekster steeds de mogelijkheid had om, zolang haar aanvraag hangende was bij het bestuur, in het kader van een actualisatie van haar aanvraag bijkomende stukken over te maken om haar standpunt uit de aanvraag kracht bij te zetten of te wijzen op bijkomende ontwikkelingen. Er blijkt niet dat zij hiertoe enig initiatief heeft genomen en evenmin dat haar zou zijn verhinderd om bijkomende stukken voor te leggen. Zij kan thans dan ook niet dienstig verwijzen naar de door haar voor het eerst in het kader van huidige beroepsprocedure naar voor gebrachte stukken.

Verzoekster betwist niet dat zij ter staving van de affectieve en financiële band tussen haar kind, 2 jaar en 4 maanden oud op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en diens vader enkel vijf foto's voorlegde, waarvan zeker twee op dezelfde dag zijn genomen, alsook één geldstorting en enkele getuigenverklaringen. Concreet werd inzake deze stukken de volgende beoordeling gedaan in de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve dienen we op te merken dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat er sprake is van dermate hechte banden tussen vader en dochter dat een tijdelijke scheiding een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Zo merken we op dat hij het eerste levensjaar van zijn dochter niet betrokkene was

aangezien mevrouw vermoedde dat iemand anders de vader van haar dochter was. Hoewel er wel enkele foto's voorgelegd worden ter staving van zijn banden in deze periode. Echter, betrokkene legt in totaal foto's voor van vier verschillende tijdstippen terwijl haar dochter momenteel twee jaar oud is. Dit kan niet anders omschreven worden dan zeer weinig. Feit blijft dat het kind pas erkend werd op 23.07.2021 en dat er voordien een erkenningsprocedure door iemand anders lopende was. Ter staving van zijn financiële ondersteuning van zijn dochter legt betrokkene slechts één bewijs van overschrijving voor, dit is ruim onvoldoende om te spreken van een effectieve bijdrage aan de financiële kosten voor het onderhoud van zijn dochter, zeker indien je rekening houdt met het feit dat de moeder niet over verblijfsrecht beschikt en dus niet in staat is om een inkomen uit arbeid te bekomen. Ook ter staving van zijn hechte banden beperkt betrokkene zich tot het voorleggen van drie korte getuigenverklaringen. Het gaat hier echter om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en die niet gepaard gaan met objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen.

Betrokkene maakt dus niet aannemelijk dat het hoger belang van haar dochter geschaad zal worden door een tijdelijke terugkeer naar Ghana. Haar dochter is pas twee jaar oud en dus niet leerplichtig. Zij wordt niet gescheiden van haar primaire zorgfiguur, haar moeder. We benadrukken nogmaals dat het hier gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Huidige beslissing houdt dan ook geen definitieve scheiding in. Betrokkene kan gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden met de vader van haar dochter in afwachting van een eventuele terugkeer naar België.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene zich beroept op het legaal verblijf van de vader van haar kind en de hechte banden die hij zou onderhouden met haar dochter. Echter, we merken op dat mijnheer zijn dochter pas bijna een jaar na haar geboorte heeft erkend (omdat er twijfel was over de vaderlijke afstamming van het kind) en dat het kind dan ook niet over enig verblijfsrecht beschikt. Betrokkenen wonen niet samen met de vader van het kind, noch hebben zij ooit met hem samen-gewoond. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een ernstig of onherstelbaar nadeel. Volledigheidshalve dienen we op te merken dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat er sprake is van dermate hechte banden tussen vader en dochter dat een tijdelijke scheiding een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen. Zo merken we op dat hij het eerste levensjaar van zijn dochter niet betrokken was aangezien mevrouw vermoedde dat iemand anders de vader van haar dochter was. Hoewel er wel enkele foto's voorgelegd worden ter staving van zijn banden in deze periode. Echter, betrokkene legt in totaal foto's voor van vier verschillende tijdstippen terwijl haar dochter momenteel twee jaar oud is. Dit kan niet anders omschreven worden dan zeer weinig. Feit blijft dat het kind pas erkend werd op 23.07.2021 en dat er voordien een erkenningsprocedure door iemand anders lopende was. Ter staving van zijn financiële ondersteuning van zijn dochter legt betrokkene slechts één bewijs van overschrijving voor, dit is ruim onvoldoende om te spreken van een effectieve bijdrage aan de financiële kosten van zijn dochter. Ook ter staving van zijn hechte banden beperkt betrokkene zich tot het voorleggen van drie korte getuigenverklaringen. Het gaat hier echter om louter gesolliciteerde verklaringen die in functie van betrokkene werden opgesteld en die niet gepaard gaan met objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen. [...]"

In de bestreden beslissing is verweerder dus overgegaan tot een concrete beoordeling en belangenafweging inzake de vraag of een terugkeer van verzoekster en haar kind naar het land van herkomst voor

het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure in overeenstemming is met artikel 8 van het EVRM en het hierin vervatte recht op eerbiediging van het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Verweerder heeft, aan de hand van de voormelde motieven, geoordeeld dat de tijdelijke verwijdering van het grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezins- en privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM en dat niet aannemelijk is gemaakt dat hierdoor het hoger belang van haar kind wordt geschaad. Er is geenszins sprake van een louter stereotiepe motivering.

Verzoekster toont op zich niet aan dat verweerder bij zijn voormelde beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens. Zij erkent zo ook dat er het eerste levensjaar van haar dochter nauwelijks tot geen contact was tussen haar kind en diens vader, waardoor de stukken die op het ogenblik van de aanvraag konden worden voorgelegd inzake de band tussen vader en kind beperkt zijn. Door te stellen dat sindsdien de banden alsnog verder werden aangehaald, waarvan zij evenwel naliel nog bijkomende stukken voor te leggen, toont zij niet aan dat de beoordeling die verweerder inzake de bij hem voorgelegde stukken heeft gedaan onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is of dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat zij met de voorgelegde stukken niet kon aantonen dat het hoger belang van haar dochter zal worden geschaad door een tijdelijke terugkeer naar Ghana of dat het gezinsleven of leven van het kind hierdoor ernstig wordt verstoord. Het kind heeft zo nooit samengewoond met zijn vader, de voorgelegde stukken toonden tijdens de eerste twee levensjaren van het kind slechts zeer beperkte contactmomenten met de vader aan en het kind wordt niet gescheiden van zijn primaire zorgfiguur, de moeder. Verzoekster laat na om concreet in te gaan op de specifieke motieven die inzake de voorgelegde stukken zijn opgenomen in de bestreden beslissing en weerlegt deze niet. Verzoekster koppelt zelf de impact van een tijdelijke scheiding van de vader op de ontwikkeling van haar kind aan de mate van emotionele en affectieve betrokkenheid van de vader bij de opvoeding van het kind, maar gaat eraan voorbij dat op dit punt net werd vastgesteld dat op basis van de voorgelegde stukken geen belangrijke emotionele, affectieve of financiële betrokkenheid van de vader bij de opvoeding van het kind kon worden vastgesteld.

Het gaat volgens verzoekster verder niet op om te stellen dat er gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden tijdens de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging die vanuit het buitenland is ingediend. In het geval van kleine kinderen is dit volgens haar onvoldoende om het gezinsleven te onderhouden. Waar zeker bij heel jonge kinderen de moderne communicatiemiddelen evident niet hetzelfde zijn als een nabij fysiek contact, stelde verweerder op basis van de stukken zoals deze bij hem voorlagen evenwel vast dat het kind in haar eerste twee levensjaren nooit samenwoonde met haar vader en er nauwelijks contactmomenten waren waardoor slechts beperkte gezinsbanden bleken. Om deze reden blijkt ook niet dat de voorliggende situatie dezelfde is als deze die voorlag in de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde. In de voorliggende situatie waarin op basis van de voorliggende stukken werd vastgesteld dat het kind nooit heeft samengewoond met haar vader en er tijdens de eerste twee levensjaren slechts zeer beperkte contactmomenten bleken, heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat een tijdelijke terugkeer van het kind met de primaire zorgfiguur, met name de moeder, de belangen van dit kind niet noemenswaardig schaadt, ook al betekent dit dat de contacten met de vader dan tijdelijk via de moderne communicatiemiddelen dienen te verlopen. Bovendien blijkt niet dat de vader tijdens de terugkeer van verzoekster en haar kind voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure hen niet tijdelijk kan gaan bezoeken. Verzoekster gaf in haar aanvraag alvast niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

Met haar betoog dat zij zelf niet kan werken en dat zij en haar kind dus afhankelijk zijn van de financiële steun van de vader van haar kind, kan verzoekster evenmin de motivering van de bestreden beslissing onderuit halen. Verzoekster betwist niet dat zij in het kader van haar aanvraag slechts één storting van 200 euro van de vader voor het kind voorlegde. Verweerder heeft in dit verband in alle redelijkheid kunnen oordelen dat dit ruim onvoldoende is om te spreken van een effectieve bijdrage aan de financiële kosten voor het onderhoud van het kind, zeker rekening houdend met het feit dat de moeder niet beschikt over een enig verblijfsrecht en dus niet officieel mag werken. In de aanvraag gaf verzoekster ook aan dat zij vooral wordt ondersteund door haar kerkgemeenschap. Verzoekster beperkt zich op dit punt veeleer tot een ongestaafde bewering, waarmee het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling in de bestreden beslissing nog niet worden aangetoond.

Verzoekster verduidelijkt nog dat de vader niet reeds een procedure gezinshereniging voor zijn kind opstartte omdat hiervoor, gelet op artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, evenzeer buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Zij geeft aan dat de vader uitzicht heeft op het verwerven van de Belgische nationaliteit en van zodra dit een feit is een procedure op grond van artikel 40ter zal

worden opgestart. Verzoekster weerlegt hiermee de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat tot op datum van het nemen van deze beslissing niet bleek dat de vader van het kind zelf reeds enig initiatief nam om voor zijn kind een verblijfsrecht te verkrijgen. Hiermee kan verzoekster andermaal ook niet aantonen dat de beoordeling inzake de gezinsbanden tussen vader en kind op basis van de voorgelegde stukken onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. In zoverre op de zitting nog wordt meegedeeld dat de vader intussen Belg is en hij stappen heeft gezet zodat ook zijn kind Belg kan worden, moet andermaal worden herhaald dat dit nieuwe ontwikkelingen zijn die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat aan de hand hiervan niet kan worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van deze beslissing enige onregelmatigheid of onwettigheid heeft begaan.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat niet blijkt dat de tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privé- en gezinsleven en dat van haar kind in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een miskenning van artikel 8 van het EVRM. Evenmin toont zij aan dat het hoger belang van haar kind onvoldoende in rekening werd gebracht of in dit verband geen evenwichtige en redelijke beoordeling heeft plaatsgevonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.10. In zoverre verzoekster eveneens de schending aanvoert van de artikelen 3, 7, 8, 9 en 18 van het VN-Kinderrechtenverdrag moet allereerst worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze concreet ingaat op de motivering ter zake in de bestreden beslissing. Hierbij wordt er in eerste instantie op gewezen dat de bepalingen van dit verdrag geen rechtstreekse werking hebben. Verzoekster betwist dit motief niet. Daarnaast oordeelde verweerder, naast de hierboven reeds weergegeven motieven, nog als volgt:

“Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkene niet concreet verduidelijkt of aantoont dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van haar kind schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Huidige beslissing betekent een tijdelijke terugkeer, wat geen ernstig of onherstelbaar nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke terugkeer betekent dan ook geen schending van artikel 7 (het recht om te weten wie zijn ouders zijn), artikel 8 (het recht op identiteit), artikel 9 (scheiding kind en ouders) en artikel 18 (de verantwoordelijkheden van de ouders). De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van betrokkene en haar vader niet in die mate dat er sprake zou zijn van een ernstig of onherstelbaar nadeel.”

Verzoekster weerlegt ook deze motieven niet. In het kader van de voorgaande bespreking inzake artikel 8 van het EVRM werd daarenboven reeds vastgesteld dat verweerder rekening hield met het hoger belang van het kind en een concrete beoordeling deed inzake de belangen van het kind en de haalbaarheid voor dit kind van een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst samen met haar moeder om in dit land de verdere verblijfsstappen te zetten. Verzoekster toont niet aan dat verweerder geen afdoende rekening heeft gehouden met de belangen van het kind of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke heeft geoordeeld dat niet aannemelijk kon worden gemaakt dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zou schaden.

Een schending van de artikelen 3, 7, 8, 9 en 18 van het VN-Kinderrechtenverdrag kan niet worden aangenomen.

2.11. Verzoekster betwist daarnaast nog de motivering in de bestreden beslissing dat het niet geloofwaardig is dat zij niets of niemand meer heeft in Ghana. Zij acht het onzorgvuldig en kennelijk onredelijk om te stellen dat nu ze lang heeft verbleven in dit land ze er wel nog een netwerk zal hebben. Zij stelt dat verweerder eraan voorbij gaat dat haar kind nooit in Ghana heeft verbleven en dat zij er niets of niemand meer heeft, met wie ze contact heeft. Volgens haar diende verweerder het onderscheid te maken tussen de recente situatie, zijnde het verblijf in België en de geboorte van haar kind in dit land, en de situatie uit het verleden, dit is het eerdere verblijf in Ghana. Volgens haar neemt de recente situatie de

bovenhand en volstaat een loutere vergelijking in aantal jaren niet. Zij benadrukt langdurig en ononderbroken in België te hebben verbleven, en zodoende ook langdurig afwezig te zijn geweest uit haar land van herkomst, en dat dit alles het wel degelijk bijzonder moeilijk maakt voor haar om terug te keren dit land voor het indienen van de aanvraag. Zij acht het ook niet relevant of zij nog vrienden, familie of kennissen heeft in Ghana bij wie zij voor korte tijd kan verblijven in afwachting van een beslissing. De vraag stelt zich volgens haar enkel of het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om bij deze (eventuele) vrienden, familie of kennissen te verblijven.

In dit verband moet de Raad allereerst vaststellen dat verzoekster haar betoog dat zij in Ghana als alleenstaande moeder zonder netwerk in armoede zal terechtkomen in haar aanvraag zelf als dusdanig niet heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Dit nuanceert haar voormelde betoog reeds, nu zij dit in haar aanvraag blijkbaar zelf niet voldoende gewichtig vond om zich te verzetten tegen een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure.

De Raad acht het verder noch onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk om het door verzoekster in het kader van de gegrondheid van haar aanvraag aangevoerde dat zij geen netwerk meer heeft in het land van herkomst waarop een beroep kan worden gedaan, zonder dat dit verder werd geconcretiseerd of met een begin van bewijs werd onderbouwd, niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid, nu verzoekster gedurende 28 jaar in haar land van herkomst heeft verbleven. Verweerder wees er correct op dat een langdurig verblijf in het buitenland niet impliceert dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn tenietgegaan. Nog wees verweerder er trouwens op dat het gegeven dat verzoekster in 2018 een Schengenvisum werd uitgereikt net wijst op een stabiele situatie in het land van herkomst, gelet op de voorwaarden die zijn verbonden aan de afgifte van een dergelijk visum. Verweerder wees er tenslotte ook op dat verzoekster een beroep kan doen op ondersteuning van de Internationale Organisatie voor Migratie. Verzoekster laat deze concrete motieven volledig ongemoeid. Verweerder heeft in alle redelijkheid kunnen oordelen dat verzoekster niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij geen netwerk van familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst en zij maakt op geen enkele wijze duidelijk waarom het voor haar bijzonder moeilijk zou zijn om bij een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst een beroep te doen op dit netwerk. Een afwezigheid van 4,5 jaar maakt, zoals verweerder in alle redelijkheid kon stellen, nog niet dat niet langer kan worden teruggevallen op een eerder netwerk in het land van herkomst. Het enkele gegeven dat verzoekster aangeeft dit anders te beoordelen kan niet volstaan om de motivering in de bestreden beslissing onderuit te halen. Het kwam verzoekster zelf ook toe om in dit verband in het kader van haar aanvraag een en ander concreet aan te tonen. Zij bleef op dit punt in gebreke. De beschouwingen van verzoekster vermogen geen afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in waarom het gegeven dat verzoeksters kind in België is geboren vermog aan te tonen dat zij niet langer beschikt over een netwerk in het land van herkomst waarop zij tijdelijk een beroep kan doen, zodat ook niet blijkt waarom dit specifiek diende te worden betrokken bij de voormelde beoordeling in de bestreden beslissing.

2.12. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit de aanvraag onterecht geen rekening is gehouden. Haar uiteenzetting laat niet toe om te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Zij slaagt er niet in om met concrete argumenten aan te tonen dat verweerder in zijn beslissing het "*wettelijk criterium*" van de buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS